

Yttrande över EU:s förslag till förordning om netto-nollindustrin: Net Zero Industry Act (NZIA)

Er referens KN2023/02708

Sammanfattning

Vi stödjer förslaget målsättning med att säkerställa unionens tillgång till en säker och hållbar försörjning av netto-nollutsläppeteknologier. Vi stödjer däremot inte att detta ska genomföras genom riktmärkesmålet i artikel 1 (2) (a) på 40 procent inhemsk tillverkningskapacitet. Vi ser inte heller att förslaget huvudmål för motståndskraft kan uppfyllas med de åtgärder som presenteras. Vi anser dessutom att flera åtgärder är handelsnedvridande. De kan därför leda till en mindre effektiv omställning till netto-nollindustrin.

Vi saknar även en konsekvensanalys som visar hur förslaget påverkar internationell handel, EU:s inre marknad, och hållbarhetsmål.

Förslaget kan inte ses isolerat från andra förslag inom EU:s industriplan för den gröna omställningen *Green Deal Industrial Plan*. Det finns ett flertal andra förslag som alla kommer att påverka varandra, och den europeiska gröna omställningen. En konsoliderad konsekvensanalys är därför önskvärd.

Vi rekommenderar:

- *Kommissionen bör genomföra en övergripande konsekvensanalys (enligt kommissionens riktlinjer) och en bedömning av alla förslag och förordningar som ingår i EU:s industriplan för den gröna omställningen.*

Övergripande synpunkter

Förordningen syftar till att stärka EU:s netto-nollenergiteknologiers ekosystem för att säkerställa unionens tillgång till en säker och hållbar försörjning av netto-nollutsläppeteknologier. Vår övergripande synpunkt från ett handelspolitiskt perspektiv är att flera av de föreslagna åtgärderna för att uppnå

teknisk och industriell motståndskraft och samtidigt öka konkurrenskraften hos europeiska företag inom netto-nollindustrier, verkar strida mot varandra.

Till exempel kan en mer diversifierad handel av de utpekade teknologierna leda till ökad motståndskraft. Dock inriktar sig förslaget på importsubstitution vilket kan leda till att europeiska företag blir mindre produktiva och konkurrenskraftiga. Samtidigt saknar förslaget i många aspekter en strategi för hur EU ska samarbeta med omvärlden, till exempel vad gäller inköp av teknik och tillgång till arbetskraft från partnerländer utanför EU.

Vi ser också att flera av de förslag som kommissionen lägger fram saknar evidensbaserat stöd för att förslagen ska uppnå önskad effekt. Ett exempel är förslaget om stöd till tillverkningskapacitet för att minska importberoendet (punkt 21 i ingressen). Importsubstitution hanterar inte importberoendet och är samhällsekonomiskt ineffektivt då det riskerar att minska EU-företagens konkurrenskraft och hämma innovation.

Vi ser också att det handelspolitiska perspektivet saknas i relation till de netto-nollutsläppsteknologier som lyfts fram i förslaget. Förslagets kriterier för urval av strategiska netto-nollprojekt för att öka tillverkningskapaciteten tar inte hänsyn till globala värdekedjor för varor och tjänster.

Vi ser vidare vissa risker för att förslaget kan snedvrída konkurrensen på den inre marknaden. Genom de fördelar som tilldelas netto-noll projekt som får statusen ”strategiska” och de kopplingar som finns till olika finansieringskällor finns det risk att projekt från resursstarka medlemsländer får konkurrensfördelar.

Kommerskollegiums uppdrag

Kommerskollegium ansvarar för frågor som rör utrikeshandel, EU:s inre marknad och handelspolitik. Kommerskollegiums uppdrag är att verka för frihandel. Det innebär att vi verkar för fri rörlighet på den inre marknaden och för liberaliseringar av handeln mellan EU och omvärlden samt globalt.

1 Generella synpunkter

1.1 Övergripande handelssnedvridande aspekter

1.1.1 Importsubstitution

Förordningen syftar till att säkerställa unionens tillgång till en säker och hållbar försörjning av netto-nollutsläppeteknologier. Artikel 1(2)(a) syftar till att uppnå detta genom en politik som liknar ett import-substitutionsmål men utan att kalla det så. Till följd av detta är de exakta politiska målen fortfarande vaga och måste utvecklas ytterligare innan en bedömning kan göras. Hur valdes 40 procentsmålet och varför inte 30 eller 45 procent? Utan grundliga resonemang förefaller valet godtyckligt. Hur långt upp i värdekedjan behöver vi gå för att komma till 40 procent inhemsk produktion? Hur behandlar vi artiklar med både netto-noll och icke-netto-nollanvändning?

Vi rekommenderar att inte använda importsubstitution för att stärka Europas netto-nollenergiteknologiers ekosystem. Det finns flera argument för att stödja denna rekommendation:

- *Ekonomisk teori*

Enligt ekonomisk teori och empiriska bevis kan importsubstitution ha tre negativa huvudeffekter. Det första är att den ökar kostnaderna på hemmaplan, vilket gör dessa netto-nollteknologier dyrare än nödvändigt. Detta gäller både offentliga upphandlingsprojekt och hushållens upptag av denna teknik. En annan aspekt är att det kommer att minska konkurrenskraften för europeiska producenter på den globala marknaden. Detta på grund av högre inhemska produktionskostnader. Effekterna på de globala priserna kan påverkas av europeiska aktörer till olika grad, men importsubstitution ökar kostnaderna och minskar därför de europeiska företagens exportpotential. Slutligen kan importsubstitution leda till lägre innovationsincitament och därför få långsiktigt negativa konsekvenser för teknologisk utveckling och ekonomisk tillväxt.

- *Ekonomiskt hållbarhetsperspektiv*

För det första kommer importsubstitution att göra det svårare att importera från tredjeländer och därmed svårare för dessa att sälja på EU:s marknad. Detta kommer att hämma utvecklingen av stabila värdekedjor i dessa länder, vilket kan leda till utanförskap och mindre ekonomisk tillväxt. Detta strider mot flera mål för hållbar utveckling. För det andra kan inriktningen på inhemsk tillverkningskapacitet ske på bekostnad av små- och medelstora företag. Om deras leveranskedjor omfattar partners i tredjeländer blir det svårare att konkurrera på EU:s marknad. Dessutom kan större företag vara bättre på att flytta tillverkningsindustrin och därmed ta en större andel av marknaden.

- *Miljömässig hållbarhet*

När det gäller miljömässig hållbarhet kommer det tänkta målet att ersätta import och leda till suboptimala samhällsekonomiska resultat. Det kan också öka kostnaden för den gröna omställningen på grund av att inhemsk produktion blir dyrare och mindre effektiv i resursanvändningen. Eftersom det saknas en formell konsekvensbedömning kan vi inte avgöra om ineffektivitet kan kompenseras av en mer dämpad effekt av en utbudschock.

- *Social hållbarhet*

När det gäller arbetsmarknadseffekterna av importsubstitution är förslaget om offentligt stöd för utvalda industrier på bekostnad av andra (i avsaknad av en öppen invandringspolitik eller en pool av arbetslösa, men kvalificerad arbetskraft) problematisk av två skäl. Det första är att detta skulle kräva att arbetstagare flyttas från produktiv användning till övriga sektorer. Industrierna som tappar arbetskraft lider därför av denna minskning. Även om inrättandet av europeiska netto-nollindustriakademier på lång sikt kan ge tillgång till kvalificerad personal, kommer detta fortfarande att ske på bekostnad av de industrier som dessa arbetstagare skulle ha arbetat med i avsaknad av denna politik. Denna politik riskerar att minska den europeiska industrins potential för framtida innovation om färre arbetstagare är verksamma inom övriga, mer produktiva industrier.

1.1.2 Motståndskraft och försörjningstrygghet

Begreppet försörjningstrygghet tar sig olika form beroende på vilken typ av teknik som diskuteras. Beroende inom gas och olja kräver en annan politisk strategi än beroende inom solpaneler eller vindkraftverk. När netto-nollteknik har installerats flyttas beroendet från att köpa varor till att köpa underhållskapacitet, som kan hanteras annorlunda. Frågan är därför om importsubstitution av själva netto-nollteknologier kommer att uppnå ett motståndskraftigt resultat på kort sikt.

Samtidigt designas, tillverkas, monteras, installeras och underhålls de teknologier som lyfts fram i förslaget med hjälp av varor och tjänster som handlas i globala värdekedjor. Många netto-nollutsläppstekniker har tusentals delar och komponenter. Detta innebär att urvalskriterierna för strategiska netto-nollprojekt som ökar tillverkningskapaciteten för komponenter och delar i värdekedjor med stort importberoende från ett tredjeland, är breda och väcker frågor om begränsningarna för urval. Det finns ingen hänsyn tagen till tillgången på substitutteknologier eller mångfalden i utbudet på den globala marknaden. Att öka tillverkningskapaciteten för en komponent eller del i värdekedjan leder inte nödvändigtvis till teknisk och industriell motståndskraft,

till exempel om de insatsvaror som krävs för att tillverka komponenten eller delen inte är tillgängliga.

Andra viktiga frågor är också obesvarade: när det i förordningen talas om en maximal andel av slutprodukter eller teknik med ursprung i ett enda land, menas det då i termer av förädlingsvärde. Om så är fallet ändras tolkningen och genomförbarheten av flera bestämmelser.

Det är också viktigt att betona att försörjningstrygghet är mer än diversifiering av försörjningskällor och kan omfatta skapande av lager, förlängning av livslängden samt innovativa metoder för substitution av varor och produktionsmetoder.

1.1.3 Statligt stöd och offentlig upphandling

När det gäller motivering för att använda offentlig upphandling för att stödja efterfrågan på teknologier med nettonollutsläpp är de mest relevanta marknadsmisslyckanden otillräckliga investeringar i innovation.¹ Dessa innebär att det kommer att finnas starkare argument för att använda statlig köpkraft för att öka efterfrågan på viss teknik jämfört med andra, och importberoendekriterierna är en dålig mekanism för att identifiera sektorer som behöver innovationsstöd. Till exempel är vissa netto-nolltekniker, som solpaneler och vindkraft, redan mogna och kan konkurrera med fossila bränslealternativ. Andra industrisektorer där det är svårt att minska utsläpp, som stål och cement, befinner sig i tidigare faser i sin innovationsprocess kan inte i nuläget konkurrera med pris med konventionella produkter.

Att använda statligt stöd och offentlig upphandling för att främja importsubstitutionsmål allokerar resurser till projekt inom mogen teknik där EU inte har någon komparativ fördel, snarare än projekt som bidrar till innovation i sektorer där det är svårt att fasa ut fossila bränslen och där innovationsstöd är av mest nytta.

Vi ser problem med bestämmelserna i artikel 19, där det tydligt anges att miljömässig hållbarhet och motståndskraft är viktiga i offentliga upphandlingsförfaranden, men bara i viss utsträckning. Om ett anbud som får bra poäng på miljömässig hållbarhet och motståndskraft är mer än 10 procent dyrare än andra, kan dessa överväganden ignoreras i upphandlingsprocessen. Att sätta ett implicit värde på motståndskraft bör ges mer eftertanke och stöd genom analyser.

¹ Andra marknadsmisslyckanden i samband med klimatförändring är hanterats genom utsläppsminskningståtgärderna i EU:s utsläppshandelssystem, förordningen om ansvarsfördelning, och markanvändningssektorn (LULUCF)-förordningen, medan mekanismen för koldioxidjustering vid gränserna (CBAM).

1.1.4 Inre marknaden

I Artikel 1 (2)(b) anges att det är ett delmål med förordningen att säkra den fria rörligheten på den inre marknaden för netto-noll teknologier. Det är dock oklart vilka åtgärder i förordningen som förväntas bidra till detta mål. Kommissionen bör ge ett tydligt argument för varför den rättsliga grunden för detta förslag är Artikel 114 i FEUF.

På en övergripande nivå är det också svårt att avgöra hur förslaget kommer att påverka den inre marknaden, men eventuellt finns vissa risker att det öppnas upp för snedvridning och indirekt diskriminering. Förutsättningarna för att utveckla netto-noll projekt och att sedan få dessa godkända som ”net-zero strategic projects” varierar sannolikt mellan medlemsländerna. Med hänsyn till de fördelar som dessa strategiska projekt sedan får, i termer av ett påskyndat tillståndsförfarande, och de kopplingar som finns till olika finansieringskällor (inklusive statsstöd) finns det risk att projekt från vissa medlemsländer ges konkurrensfördelar.

Vi rekommenderar att det görs ett tillägg i artikel 35 om att Kommissionen i sin utvärdering av förordningen ska analysera effekterna på den inre marknaden och en jämn spelplan.

1.1.5 WTO

Vi saknar en analys av förslagets förenlighet med WTO:s regelverk. Enligt vår bedömning nedan reser förslaget framför allt möjligheten till diskriminering i strid med artikel III Government Procurement Agreement (GPA). Vi rekommenderar därför att en grundlig analys görs av förslagets effekter på WTO:s regelverk om offentlig upphandling.

Artikel III:1(a) GPA kräver att nationell lagstiftning och förmånlig behandling tillämpas på samma sätt för importerade och inhemska produkter, tjänster och tillverkare. Artikel III:1(b) GPA utgår ifrån att lagar och regleringar för offentlig upphandling tillämpas lika förmånligt på samtliga WTO-medlem som omfattas av GPA, det vill säga på MFN-basis. Artikel 19(2)(d) i förslaget sätter däremot konkreta mål för att minska marknadstillträde för produkter från en enda försörjningskälla till 65 procent, vilket ska ges genomslag i bedömning av anbudet med upp till 30 procent (jfr artikel 19(3) i förslaget).

Detta har som effekt att anbud som omfattar produkter av visst ursprung behandlas mindre gynnsamt som andra anbud. Vi uppmärksammar dessutom att artikel 19(2)(d) i förslaget utgör ett krav på innehåll av visst ursprung som i tillämpningen i offentlig upphandling av netto-nollteknologi kan leda till ett faktiskt krav på lokalt innehåll, vilket i sin del strider mot likabehandlingsprincipen underliggande artikel III GPA. Artikel 19(2)(d) i förslaget får även genomslag i bland annat artiklarna 20 och 21 i förslaget som avser konsumentsubventioner.

Vad gäller nationell behandling enligt artikel III:1(a) GPA är effekterna av förslaget svårt att bedöma. Det kan dock inte uteslutas att förslaget faktiskt har diskriminerande effekter eftersom marknadsaktörer som är etablerade på den inre marknaden kommer att ha lättare att uppfylla kriterierna om resiliens och hållbarhet (artikel 19(2)(d) i förslaget), vilket blir ännu mer sannolikt om dessa marknadsaktörer gynnas av överlappande regleringsförslag så som kritiska råvaruakten.

Detta förslags koppling till EU:s förslag för en förordning om tillgång till kritiska råvaror är tydlig från ingressen som i punkt 23 nämner klubben för kritiska råvaror. Även om huvudtexten inte innehåller någon hänvisning till detta, skulle det vara bra om kommissionen vidareutvecklar hur förslaget förhåller sig till regleringsförslaget för kritiska råvaror och tar hänsyn till det sammanhanget i sin konsekvensanalys av förslagets förenlighet med WTO-rätten.

1.2 Specifika synpunkter per kapitel

1.2.1 Kapitel II.I – Förenkling av administrativa- och tillståndsprocesser.

Vi välkomnar bestämmelserna som beskriver hur administrativa processer kring tillståndsgivning skulle kunna effektiviseras. Ett tydligt och tillgängligt tillståndsförfarande kommer att ge ett regelverk som kan hjälpa den privata sektorn att fatta sunda investeringsbeslut.

Omnämmandet av UNECE-konventionerna i artikel 9 kan betraktas som ett sätt att undvika den potentiella kontroversiella kompromissen mellan miljöskydd och det övergripande värdet för *overriding public interest* (artikel 12). Klausulen i artikel 4.8 om att säkerställa tillräckligt med personal och ekonomiska, teknologiska och tekniska resurser för att fullgöra uppgifterna enligt förordningen är välkommen, om än lite vag.

1.2.2 Kapitel II.II – Strategiska netto-nollprojekt

I Artikel 10 (1) saknar vi en tydlig definition av begreppet företag som är "located in the Union"? Vilken är den relevanta marginalen, är det produktionsanläggningen som är baserad i EU eller moderbolagets hemvist?

Artikel 10 (1)(a) handlar om att öka tillverkningskapaciteten för insatsvarorna i värdekedjan där unionen är starkt beroende av import från ett enda tredjeland. Detta kommer inte nödvändigtvis att leda till teknisk och industriell motståndskraft som förslaget antar, till exempel om de insatsvarorna (t.ex. kritiska råmaterial) som krävs för att tillverka mer avancerade insatsvaror (t.ex. halvledare) inte är tillgängliga. Eftersom många teknologier med netto-nollutsläpp har ett stort antal insatsvaror verkar detta urvalskriterium vara

brett, vilket väcker frågor om begränsningarna för urvalet av projekt. Det finns ingen hänsyn till tillgången på substitut eller mångfalden i utbudet på den globala marknaden.

Eftersom artikel 12 (3) anser att ett strategiskt netto-nollprojekt ligger i allmänhetens intresse är det i sig diskutabelt med tanke på att effekterna kan vara begränsade eller negativa för motståndskraft, diversifiering och produktivitet. Andra faktorer måste också beaktas för att avgöra om projektet verkligen ligger i allmänhetens intresse. Dessutom gör den övergripande statusen av allmänintresse som kan tillhandahållas genom denna artikel att dessa projekt kan åsidosätta miljökraven i de andra nämnda direktiven. Detta kommer förmodligen att leda till en ekonomisk välfärd förlust för EU-medborgarna som förbises i beslutsfattandet.

Artikel 14 (1) är vag om vilken typ av stöd som ges till strategiska netto-nollprojekt. Om det handlar om subventioner kan en formell rättslig analys vara lämplig.

1.2.3 Kapitel III – injektion av koldioxid och lagringskapacitet

Det finns ett samordningsfel på marknaden för avskiljning och lagring av koldioxid. Å ena sidan står investerare som vill ansöka om ett lagstadgat lagringstillstånd inför höga kostnader för att utveckla och bedöma lagringskapaciteten / genomförbarheten. Å andra sidan kanske konsumenterna av koldioxidemitterande industri (CCS) inte kan hitta en lämplig lagringsanläggning och investerar därför inte i kapacitet för att fånga koldioxidutsläpp.

Ur ett handelsperspektiv finns ytterligare en komplikation med lagstiftningen som råder kring handel med koldioxid. I det aktuella förslaget nämns att den årliga injektionskapaciteten på 50 miljoner ton koldioxid fram till 2030 skulle kunna underlätta skapandet av en europeisk värdekedja för transport och lagring av koldioxid netto-noll. Men det är viktigt att se till att handelshinder inte hindrar denna marknad. Att förutse flaskhalsarna i ett tidigt skede kommer att underlätta interna och externa gränsöverskridande transporter av avverkat koldioxid.

1.2.4 Kapitel IV – Marknadstillträde

Det finns två syften med detta kapitel. Det ena (Artikel 19) är att fastställa instruktioner för hur hållbarhet och bidrag till motståndskraft ska integreras i anbuds förfaranden inom offentliga upphandlingar. Mellan 15 och 30 procent av tilldelningskriterierna bör tilldelas dessa aspekter. Samtidigt tillåts upphandlande myndigheter att bortse från dessa hållbarhets- och motståndskrafts aspekter om kostnaderna är oproportionerliga (mer än 10

procent högre än andra anbud). Det andra syftet är att fastställa regler för andra former av offentliga ingripanden, såsom system för att stimulera hushållens och andra konsumenters användning av netto-nollteknik. Det möjliggör att ytterligare 5 procent av kostnaden kompenseras till slutkonsumenten om tekniken har ett högre bidrag till hållbarhet och motståndskraft (Artikel 21 (2)).

Det kan vara problematiskt att ta bort skyldigheten att bidra till motståndskraft om offentliga upphandlingar eller auktioner för förnybar energi är oproportionerligt dyrare (Artikel 19 (4) och 20 (3)). Kommissionen skulle kunna undersöka ytterligare hur detta skulle påverka syftet med förslaget.

Vi stödjer anpassningen av tilldelningen av kontrakt i linje med kraven i GPA och andra internationella åtaganden, som i artikel 19.1.

1.2.5 Kapitel V – Stärka kompetensen för att skapa kvalitetsjobb

Enligt förslaget ska Kommissionen stödja utvecklingen av European Net-Zero Industry-akademier. Dessa akademier ska ha som mål att utveckla utbildningsprogram, inklusive innehåll och utbildningsmaterial, för utbildning och träning inom utveckling, produktion, installation, driftsättning, underhåll och återvinning av noll-teknologier. Utöver det, redogör avsnittet för en process som ska säkerställa att kvalifikationer som följer dessa European Net Zero Industry Akademier erkänns i hela EU. Där medlemsländerna finner att ett utbildningsprogram under Net Zero Industry akademier motsvarar de nationella kvalifikationskraven för tillträde till ett reglerat yrke, ska man acceptera utbildningsintyg från detta utbildningsprogram som ett tillräckligt bevis på formella kvalifikationer. Medlemsländerna ska vidare arbeta för att utveckla en gemensam uppsättning krav på kunskapsnivåer och kompetenser för yrken av särskild vikt för netto-noll industrin, med sikte på att i förlängningen möjliggöra automatiskt erkännande av yrkeskvalifikationer.

Dessa åtgärder är positiva för att främja den fria rörligheten för tjänster och arbetstagare, vilket kan bidra till att bättre matcha utbud och efterfrågan av nyckelkompetenser för den gröna omställningen inom unionen.

Ur ett internationellt handelsperspektiv är det viktigt för EU-baserade företag att kunna attrahera de främsta talangerna. Detta innebär även att förse tydliga och formella krav för kvalificerade arbetstagare från tredjeländer. Utöver att effektivisera regelverket inom EU är det viktigt att i så stor utsträckning som möjligt ta bort hinder för migration för ingenjörer och forskare från länder utanför EU. Detta är avgörande för att företag inom EU ska vara konkurrenskraftiga på den globala arenan.

1.2.6 Kapitel VI – Innovation

Det är oklart hur väl artiklarna i detta kapitel stämmer överens med annan innovationspolitik inom EU och dess medlemsstater. Det är viktigt att klargöra vad konceptet sandlåda ("regulatory sandbox") egentligen betyder i det här sammanhanget eftersom det utan fler detaljer är svårt att bedöma lämpligheten i detta tillvägagångssätt. Varför ska detta avsnitt enbart fokusera på den inre marknaden? Den bör också innehålla ett avsnitt om export av framgångsrika innovationer till tredjeländer.

1.2.7 Kapitel VII – Styrning

Det finns en tydlig koppling till internationell handel i förslagets kapitel om styrning. Skapandet av en Net-Zero Europe Platforms (kommissionen och medlemsstaterna) möjliggör ett diskussionsforum kring partnerskap tillsammans med tredjeländer med liknande klimatmål. Det kan möjliggöra diskussioner kring värdekedjeintegrering inom netto-noll-industrier, adressering av icke-tariffära barriärer samt prioritering av vissa partners baserat på deras potential att bidra till försörjningstrygghet.

Avsnittet saknar dock tydliga instruktioner och mål om vad som ska uppnås. Utöver några vaga påståenden om att förbättra motståndskraften och hållbarheten i stödvärdekedjorna, återstår det att se vad denna partnerskapsplattform gör och hur den förhåller sig till syftet med detta förslag. Det riskerar att bli ännu en plattform som komplicerar beslutsstrukturer, till exempel om hur man ska hantera frågor om handel och försörjningstrygghet.

Net-Zero Europe Platforms verkar i huvudsak vara ett samarbete mellan kommissionen och medlemsstaterna. Med tanke på förordningens innehåll, med bland annat strategiska projekt och särskilda tillståndprocesser, kan man tycka att det vore lämpligt med extra fokus på transparens och konsultation med näringslivet och aktörer från civilsamhället. Utöver en skrivning om att plattformen ska konsultera med befintliga industriallianser finns dock ingen explicit hänvisning till samverkan med näringsliv eller civilsamhälle. Det enda som nämns är en möjlighet för plattformen eller Kommissionen att inhämta synpunkter från tredje part ("third parties") där det bedöms lämpligt. Samtidigt kommer förslaget att ha en stor inverkan på såväl näringsliv som civilsamhälle.

1.2.8 Kapitel VIII – Kontroll

Insamling och spridning av uppgifter är en väsentlig del av ett framgångsrikt genomförande av förordningen. Vi har inga kommentarer till denna del av förordningen, förutom den felande länken mellan denna övervakningsaspekt av förordningen och Net-Zero Europe-plattformen som introducerades i kapitel VII. Det skulle vara fördelaktigt om det finns en rapporteringsmekanism på

plats mellan övervakningskraven i artikel 31 och den plattform som skapas i artikel 28.

Ärendet har avgjorts av generaldirektör Anders Ahnlid i närvaro av enhetschef Anna Hallam samt utredare Neil Swanson och Erik Merkus, föredragande. I den slutliga handläggningen har även deltagit ämnesråd Anna Graneli utredaren Hannes Lenk samt utredaren Fredrik Gisselman.